

T R E Ś Ć :

USTAWA:

Poz.: 159—z dnia 3 marca 1925 r. o prowizorium budżetowem na czas od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r. 189

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 160—Robót Publicznych z dnia 14 lutego 1925 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczenia stawów, które nie są w połączeniu z zakładami o sile wodnej. 190

161—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 marca 1925 r. w sprawie uzupełnienia taryfy celnej oraz częściowej zmiany rozporządzeń: z dnia 11 września 1924 r. w sprawie ustanowienia ceł wywozowych na niektóre towary oraz z dnia 6 października 1924 r. o zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 11 września 1924 r. 192

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

Poz.: 162—z dnia 3 marca 1925 r. w sprawie stosowania Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 r., do terytorjum Palestyny. 192

159.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 3 marca 1925 r.

o prowizorium budżetowem na czas od 1 marca do 30 kwietnia 1925 roku.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do otwierania kredytów na wydatki państwowe w czasie od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r. do wysokości $\frac{1}{8}$ kwot, ustalonych w częściach, działach, rozdziałach i paragrafach budżetu na rok 1924, stanowiącego załącznik ustawy skarbowej z dnia 29 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 76, poz. 747), oraz dodatkowego budżetu na rok 1924, stanowiącego załącznik do art. 1 ustawy skarbowej z dnia 19 grudnia 1924 r. o dodatkowych kredytach na rok 1924 (Dz. U. R. P. z 1925 r. № 10, poz. 75).

Wyjątek stanowią kredyty na wydatki osobowe, które otwierane być mogą do wysokości, niezbędnej dla wykonania uprawnień Rady Ministrów, określo-

nych art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 roku o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) i art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 roku o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134, poz. 1107).

Również wydatki rzeczowe, których dokonanie wymaga wskutek wzrostu cen wyższych kredytów, niż przewidziane w powołanych wyżej ustawach skarbowych, mogą być uskutecznione w wysokości, uzasadnionej wzrostem cen, ponad granicę, ustaloną w pierwszym ustępie niniejszego artykułu.

Art. 2. Wszystkie kredyty, preliminowane w art. 1 na okres od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r., otwierane będą przez Ministra Skarbu drogą miesięcznego ustalenia ich wysokości.

Przepis powyższy nie dotyczy części 2 i 3 budżetu na rok 1924.

Otwieranie kredytów, nie objętych budżetem na rok 1924, może nastąpić tylko na wniosek Ministra Skarbu, zatwierdzony w drodze ustawodawczej, pod warunkiem, że równocześnie zostaną otwarte nowe, wystarczające źródła pokrycia.

Art. 3. Postanowienia art. 7 ustawy skarbowej na rok 1924 z dnia 29 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 76 poz. 747) mają odpowiednie zastosowanie przy wykonaniu art. 1 niniejszej ustawy z tą zmianą, że przeniesienie kredytów z paragrafu na paragraf w obrębie tego samego działu jest dopuszczalne z wyjątkiem przeniesienia na paragraf 1 i z paragrafu 1.

Art. 4. Wymienione w art. 1 wydatki państwowe mają być dokonywane na poczet konstytucyjnie zatwierdzonego mającego budżetu na rok 1925.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia wydatków państwowych w okresie od 1 marca do 30 kwietnia 1925 r. dochodami państwowymi, przewidzianymi w budżecie na rok 1924, przy uwzględnieniu podwyżki dochodów, dochodami, opartymi na nowych tytułach prawnych, oraz wpływami z operacji finansowych, przewidzianych w art. 3 ustawy skarbowej z dnia 19 grudnia 1924 r. o dodatkowych kredytach na rok 1924 (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 10 poz. 75).

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 marca 1925 r.

Równocześnie zawiesza się na czas trwania niniejszej ustawy działanie przepisu o upoważnieniu Prezesa Najwyższej Izby Kontroli do przenoszenia kredytów w obrębie całego budżetu Kontroli Państwowej (ustęp 3 art. 29 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej — Dz. U. R. P. № 51 poz. 314).

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

160.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 14 lutego 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczenia stawów, które nie są w połączeniu z zakładami o sile wodnej.

Na zasadzie art. 258 i 266 ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 102, poz. 936) zarządza się co następuje:

Zakładanie stawów.

§ 1. Przy założeniu stawu należy mieć na względzie istotny wpływ stawu nie tylko na sąsiednie grunty ale także na stosunki wodne powyżej i poniżej stawu.

W wypadkach, kiedy przy uwzględnieniu art. 36 i 45 ustawy wodnej okaże się potrzebnym uzyskanie

pozwolenia władzy na założenie stawu, należy w pozwoleniu przepisać takie warunki, aby ani interesy publiczne, ani też cudze prawa nie zostały na szkodę narażone, w szczególności, aby nie doznawały zabagnienia grunty używane do produkcji rolniczej, ani też nie doznawały szkody urządzenia publiczne lub prywatne, n. p. koleje żelazne, drogi i zakłady wodne.

Pozwolenia należy udzielać na podstawie dochodzenia wodno-prawnego, przeprowadzonego w myśl przepisów części szóstej ustawy wodnej. W razie sprzeczności interesów gospodarczych stron rozstrzyga o udzieleniu lub odmowie pozwolenia interes o większym znaczeniu gospodarczym.

Stawy winny być zakładane w takim położeniu względem osiedli ludzkich, aby te nie były narażone na niebezpieczeństwo zalewu.

Dopuszczalny najwyższy stan zwierciadła wody w stawie należy oznaczyć stałym znakiem wodnym urządzonym w sposób możliwie prosty, a celowy, stosownie do wskazań władzy.

Staw winien posiadać urządzenia do spustu, do przepuszczania wielkich wód i do regulowania stanu wody.

Jeżeli przewiduje się możliwość potrzeby zniesienia w przyszłości stawu w interesie dobra publicznego, należy w myśl art. 46 ustawy wodnej udzielić pozwolenia na założenie stawu na czas ograniczony.

§ 2. Groble stawowe powinny być zbudowane według zasad wiedzy technicznej w ten sposób i w takich rozmiarach, aby przy najwyższym stanie wody odpowiadały wszelkim warunkom stałości tak z uwagi na samą groblę, jak i grunt tworzący jej podstawę.

Groble powinny być wykonane w takim odstępie od granicy cudzych gruntów, aby było możliwym przeprowadzenie tam później rowu, celem odprowadzenia wód przesiąkających; odstęp ten nie powinien być mniejszy niż 4 m.

Korona grobli stawu o powierzchni ponad 5 ha powinna wznosić się przynajmniej 0,5 m. nad najwyższy dozwolony stan wody w stawie. Szerokość korony należy oznaczyć zależnie od ważności grobli dla bezpieczeństwa publicznego, rodzaju materiału, z jakiego jest zbudowana, rodzaju podłoża i wysokości grobli.

Szerokość korony grobel zewnętrznych (obwodowych) powinna wynosić co najmniej 1,00 m.

Jeżeli groble są tylko odarniowane i nie posiadają innych szczególnych ubezpieczeń, stosunek pochyłości skarp winien być nie mniejszy, niż 1:1,5.

Skarpy grobli, o ile nie posiadają innych szczególnych ubezpieczeń, winny być wyłożone darnią lub obsiane mieszką traw.

§ 3. Urządzenia do spustu mogą być łączone z urządzeniami tak do przepuszczania wielkich wód, jak i do regulowania stanu wody.

O ile spust ma się odbywać za pomocą rury przeprowadzonej przez groblę należy kłaść szczególną uwagę na uzyskanie należytej szczelności między ścianami rury a groblą, na należyte ufundowanie rury i na zabezpieczenie wylotu rury od podmycia.